

3

Holger Munch si u okna svého malého bytu zapaloval toho dne už čtvrtou cigaretu a připadal si jako pitomec. Do města přišlo jaro, stromy u Bislettského stadionu se začínaly zelenat, jenže tím seznam věcí, díky nimž se cítil lépe, končil. Zima byla těžká. *Ne, naopak dobrá, a proto se cítil tak hloupě.* Měl neplacenou dovolenou. Jeho dcera Miriam totiž utrpěla úraz. Vzal si volno, aby jí pomohl dostat se zpátky na nohy. Neštěstí rodinu znovu stmelilo. Svůj bývalý dům ve čtvrti Røa opustil už před více než deseti lety, jenže celou tuhle zimu jako by se tehdejší tragické okolnosti rozplynuly, jako by k rozvodu s Marianne málem nikdy nedošlo. Miriam byla nejdřív hospitalizovaná, ale poté co se její stav zlepšil, ji převezli do původního domova. A tak se přidal. Nový partner jeho bývalé ženy Rolf se kvůli Miriamině rekonvalescenci odstěhoval a Munch využil příležitosti a zabral jeho místo. Takže byli téměř zase jedna rodina. *Do hajzlu, vždyť mu mělo dojít, že to nepotrvá věčně. Bože, jak mohl být tak hloupý.* Společně večere kolem pěkného stolu v obývacím pokoji. Toho stolu, který si koupili společně před tolika roky, zrovna když začínal jako vyšetřovatel vražd a poprvé měli trochu peněz nazbyt. Páteční večery u televize jako úplně normální rodina. On a Marianne na jedné pohovce, mezi nimi vnučka Marion. Málem o Miriam přišli, mělo mu dojít, proč se bývalá žena chová takhle. Jako by se vrátily staré časy. Jako by byli zase spolu.

Ani ho neobviňovala, ačkoli vinu za to, že dcera málem přišla o život, nesl Munch. Nebo jak se to vezme. Vyšetřovací jednotka oddělení vražd pátrala po choromyslném vrahovi a Miriam se stala jeho poslední obětí. *Mohla se stát jeho poslední obětí.*

Munch znovu potáhl z cigarety a zavrtěl hlavou. Strach se mu dosud z těla úplně nevytratil. *Co kdyby...? A co když...?* Ale dopadlo to dobře. Naštěstí. A tak ho to příjemně ukoľévalo. On a Marianne. Miriam. A malá Marion. Dokonce si znovu navlékl snubní prsten. Pitomec jeden, nejspíš právě toho si všimla. Před pouhými pár dny, zrovna když kouřil, vyšla na schody za ním.

Hele, Holgere, musíme si promluvit...

Vyčetl jí to z očí.

Rolf se zítra vrací...

Jen přikývl. Sbalil si to málo, co si přinesl, a schlíple dům opustil, už podruhé.

Pitomec jeden.

Jako přihlouplý puberták.

Co si vlastně myslel?

Munch típl nedokouřenou cigaretu v popelníku u okna, a zatímco se chystal zapálit si další, zazvonil mu telefon.

Jméno na displeji.

Které neviděl už dlouho.

Anette Goliová.

Schopná světlolvasá policejní právnička udržovala za jeho nepřítomnosti jednotku v chodu.

„Prosím, tady Munch.“

„Ahoj, Holgere,“ ozval se přátelský hlas.

Holger Munch působil už něco přes deset let jako vedoucí zvláštní vyšetřovací jednotky, která měla kanceláře v Mariboeho ulici, a za tu dobu kolem sebe shromáždil nejschopnější lidi z celého Norska. Anette Goliová k nim bezpochyby patřila. Nedalo se popřít, že mezi jednotkou a vedením sídlícím na policejním ředitelství ve čtvrti Grønland panují rozpory. Munch upřednostňoval vlastní postupy, jenže to se ne úplně všem líbilo. Mezi nespokojené patřil i jeho nadřízený Mikkelson. Munch si byl celkem jistý, že pokud by za sebou jeho jednotka neměla tak vysoké procento objasněných vražd, Mikkelson by zařídil, aby se přestěhovala zpátky na ředitelství a on mohl dozírat, co se děje. Politika. Kontrola. Roli diplomata na sebe většinou brala Anette Goliová. Držela systém pohromadě.

„Jak se vede?“ zeptala se. „A jak se daří Miriam?“

„Miriam se má dobře,“ odpověděl Munch a natáhl se pro další cigaretu. „Čím dál líp vlastně, už zase mluví, sice ne úplně zřetelně, ale zlepšuje se to.“

„To ráda slyším,“ poznamenala Anette a hlas jí zvažněl. „Pro-miň, že tě ruším, ale musím s tebou mluvit. Mikkelson chce znovu zprovoznit naši jednotku. Žádný nátlak, samozřejmě, jen jestli jsi připravený se vrátit.“

„Jde o tu dívku v jezeře?“

„Ano. Takže o tom víš?“

Život na Røa ukolébal Muncha k nečinnosti, přebýval ve své bublině a snažil se držet si realitu od těla, jenže před touhle událostí se nedalo uniknout. Byly jí plné noviny. Dívka v baletním kostýmu nalezená v horském jezeře daleko od lidí.

„Tak trochu,“ odpověděl Munch. „Víme, kdo to je?“

„Vivan Bergová, dvaadvacet let, se stálým angažmá ve státním baletu.“

„Podívejme se,“ podotkl Munch. „Takže byla z Osla?“

„Vlastně z Bodø, ale bydlela v Oslu, proto Mikkelson chce, abychom ten případ převzali my.“

„Pohřešoval ji někdo?“ zeptal se Munch. Cítil, že se vrací do práce.

Policejní mozek.

Dívka v baletním kostýmu?

V jezeře daleko v horách?

Podrobnosti dosud vytěšňoval, jenže teď už to postrádalo smysl. Byl zpátky ve svém malém bytě, sám. Snubní prsten bezpečně zavřený ve skříňce nad umyvadlem.

„Ne, z nějakého důvodu ne.“

„Tak jak jsme přišli na to, co je zač?“

„Přijela jí na návštěvu matka z Bodø, chtěla ji překvapit, ale nenašla ji doma.“

„Krucinál,“ zaklel Munch.

„Moje řeč,“ přitakala Anette. „Tak co říkáš? Jsi připravený? Na-startujeme to tu zase? Postavíme jednotku znovu na nohy?“

„Kdo za ten případ odpovídá teď?“

„Kriminálka, ale jen předběžně. Přidělí nám ho, pokud budeš moct.“

„Jsi v kanceláři?“

„Ano.“

„Budu tam za dvacet minut,“ oznámil Munch a zavěsil.